

FERENC PÁPA AZ EURÓPAI CSERKÉSZEKHEZ:

A SZOLGÁLATOT ÁLLÍTSÁTOK ÉLETETEK KÖZÉPPONTJÁBA

A Szentatya augusztus 3-án délelőtt a Vatikánban találkozott ötezer cserkésszel és cserkészvezetővel, akik a világ több mint húsz országából, az Európai Cserkészvezetők és Cserkészek Nemzetközi Egyesülete képviselésében érkeztek Rómába. Július 27-én kezdték meg idei zárandoklatukat Róma felé, az Euromot 2019 program keretében.

Ferenc pápa arra buzdította a cserkészeket, hogy ajándékozzák magukat másoknak azáltal, hogy építenek, szolgálnak másokat és gondoskodnak másokról. Ez szabaddá teszi őket belülről és gazdagítja a világot.,

Zárandokútjukon a fiatalok Szent Pálról, Szent Benedekről, Szent Cirillről és Metódról, Assisi Szent Ferencről és Sziénai Szent Katalinról elmélkedtek, felkeresve emlékhelyeiket. Hozzájuk intézett beszédében a pápa kiemelte: ezek a szentek odaadták életüket másokért anélkül, hogy megtartottak volna bármit is maguknak. Az evangélium az élet iránymutatója, amelyben Jézus világosan kijelöli a boldogság felé vezető utat: „Adjatok, és adnak majd nektek is” (Lk 6,38). Jézus számára a kiindulási pont az adás, nem a birtoklás. Ehhez ki kell lépni a fotel kényelméből, és el kell indulni, hogy adjunk a világnak egy kis jószágot. Amikor adunk, nem maradunk üres kézzel, mert amikor úgy tűnik, hogy Isten elvesz valamit tőlünk, az csak azért van, hogy valamiből többet és jobbat adjon helyette. Jézus belülről tesz boldoggá, nem kívülről. Ezt azáltal viszi végbe, hogy megszabadít minket a fogyasztás hazug ígéreteitől. Az ember csak úgy kap, ha ad is. Ez az élet titka – mondta a Szentatya. – A legújabb mobiltelefon, a leggyorsabb autó vagy a legdivatosabb ruha, amellett, hogy sosem lesz elegendő, sosem adja meg annak az örömét, hogy szeretve érezzük magunkat és hogy szeresünk.

Ferenc pápa elismeréssel szólt arról, hogy a cserkészek a szolgálatot életformájuknak tekintik: megélik a testvériséget azáltal, hogy megnyílnak mások irányába és jót cselekszenek. Ha hidat építész mások felé, akkor meglátod, hogy mások elindulnak azokon a hidakon feléd – fogalmazott a Szentatya. – Tekints kezeidre, azért vannak, hogy építs, szolgálj és adj velük. Mondd ki: törődöm másokkal.

Jézus szavai, hogy „Adjatok, és adnak majd nektek is”, a teremtett világra is vonatkoznak. Ha gondját viseljük, akkor holnap is lesz otthonunk. A teremtett világ nyitott könyv, amely megtanít bennünket arra, hogy azért vagyunk a világon, hogy találkozzunk másokkal, hogy szeretetközösséget teremtsünk, mert mindannyian össze vagyunk kapcsolva egymással. A teremtett világ arra szolgál, hogy kapcsolatot teremtsünk Istennel és egymással. Ez Isten közösségi hálózata. A cserkészek közös szeretett hazájának, Európának nemcsak megfigyelőkre, hanem a kiengesztelt és befogadó társadalmak aktív építőire is szüksége van. Ez ad életet egy megújult Európának: nem a területek védelmezői, hanem a találkozások kezdeményezői – zárta az európai cserkészekhez és cserkészvezetőkhez intézett beszédét a pápa.

Magyar Kurír

HÍVOM A CSALÁDOKAT - 2019. augusztus

Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelmeket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

A városházi sörözőben a város vezető személyiségeinek, a professzoroknak, a városvezető hivatalnokoknak, a főorvosoknak, a jogintézmények főnökeinek törzsasztalánál ülök felfigyeltek

egy, a söntéspultnál folyó csendes, de a vendégek figyelmét mégis felkeltő vitára. Nem, nem adok többet – mondta határozottan a söröző közkedvelt vezetője –, eleget ivott már, most menjen haza, a felesége már nagyon várja. Jó, megyek már – válaszolt a pult előtti magas széken kuporgó vendég, akiben a törzsasztalánál ülők felismerték egyik társukat, a volt kórházigazgatót, aki évekig volt a város polgármestere is –, csak még egyetlen egy kupicát adjon, hogy legyen erőm hazamenni. Nem adok – jelentette ki a vezető –, a felesége várja és tele van gonddal. Nem, ez volt az utolsó szavam! Az egyik professzor ekkor odalépett a vendéghez. Látom, még nem akarsz hazamenni – szólt hozzá –, gyere, ülj egy kicsit ide az asztalunkhoz, mondd, miért nem akarsz hazamenni. Mert ha hazamegyek – válaszolta –, akkor ott vagyok a gondjaimmal összezárva a feleséggel, aki szintén tele van gonddal. Az ilyen otthon nem otthon, a gondok tönkretették az otthonomat. De nem akarok a panaszaikkal terhelni titeket, a történetemet úgyis ismeritek. A polgármesterség után a kórházba már nem mehettem vissza, magánrendelőt nyitottam sok pénzért, az meg nem indult be. Most itt vagyok tele adóssággal, vacak nyugdíjjal, megrokkant egészséggel. A gyerekeim hála Istennek már önállósították magukat, nem is tudnám őket segíteni. Ritkán látjuk egymást, ők se sokat tudnak rólunk, mi se őrölük. A gondjaim senkit sem érdekelnek, még azt sem, aki meghallgat. Talán a főnök itt, aki a történetemet jobban ismeri és érti, mint én magam, talán ő törődik velem, vigyáz rám, hogy ne igyak túl sokat. Ezért itt még mindig jobban érzem magam, mint otthon. Lehet, hogy most ez az otthonom? [...]

Sokszor zavarba ejtő kérdés az, ha valakitől azt kérdezik, hogy ő kicsoda. A nevét mindenki tudja, azonban van, aki nem szívesen árulja el, mert nem szereti, hogy így hívják, azaz nem érzi magát azonosnak saját nevével, vagy attól tart, hogy neve alapján oda sorolják be, ahova nem szeretne tartozni. Sokszor nem könnyű meghatározni magunkat. Az identitásválság ma nem csak az egyes ember problémája, hanem az egész társadalomé. Mit jelent magyarnak lenni? Mit jelent európainak lenni? Mi az, hogy keresztény? Mi az, hogy értelmiségi? És hogy derék, becsületes, rendes ember? Az egyén identitásválsága összefügg a folytonossággal is. „Vajon ugyanaz vagyok-e ma, mint aki tegnap voltam? Vajon van-e az életemnek, egyetlen, összefüggő története?” Egy olyan kultúrában, ahol kicsi a valószínűsége annak, hogy egy ember ugyanazt a munkát végezze egy életen át, sőt sajnos egyre inkább annak is, hogy élethosszig tartó biztos kapcsolata legyenek, nagy kérdés, hogy van-e valami, ami egybefogja a lélek, az elme kaotikus, pillanatnyi tapasztalatait. Félbeszakadt karrier, tönkrement kapcsolatok, erről szól ma nagyon sok ember története. Vajon életutam egyenes-e, végig egyetlen célra irányul-e, vagy zsákutcákból való kihátrálásokkal, sok felesleges cikk-cakkal tarkított bolyongás?

Korunkban gyakoriak a gyors és mélyreható változások. Hogyan tudod megőrizni identitásodat, akkor, amikor a társadalom, amelyben élsz, nemrég még más szempontok szerint értékelte az embereket? Tudsz-e együttműködni más értékrend szerint élő emberekkel?

A keresztény hit mindenekelőtt bizalmi kapcsolat, nem valami-féle elmés tanrendszer. Lehet, hogy nem értjük, lehet, hogy nem tudjuk szavakba önteni, de bízunk egy „Másikban”, aki nem változik, és nem hagy el minket soha. Isten maga von bele minket ebbe a megbízható kapcsolatba, és arra hív, hogy Krisztus tanítványaiként megtestesítsük, és egyben felkínáljuk azt a világnak. Nem elég Krisztusról és tanításáról beszélnünk, magunknak is megbízható emberré kell válnunk, olyanokká, akire számíthatnak azok, akik elhagyottak érzik magukat, akik nem tudják, kik is ők valójában, és jutottak-e már valamire. Krisztus követőinek élete állandó kihívás, kereszthordozás.

Erőforrásuk Krisztus szava: „én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”. (Mt. 28,20)

Hogyan tudod elősegíteni a gyerekeid és Isten közötti bizalmi kapcsolat kialakulását és megszilárdulását? Milyen veszélyeket jelent ebben a mai megrendült erkölcsű világ?

A hívőben él annak reménye, hogy el nem múló kapcsolatban lehet azzal a Valósággal, aki tudja, látja és egybefogja azt, akik voltunk, és akik vagyunk. Nem azért van identitásunk, mert kitaláltunk magunknak egyet, vagy, mert van az életünknek egy soha nem változó, kemény magja, hanem azért, mert van Valaki, aki öröktől fogva tudja, hogy kik vagyunk. Nem látjuk és nem értjük saját életünk minden részletkét, képtelenek vagyunk ezeket egyetlen meggyőző történeté összefűzni, de Ő egyetlen szerető tekintettel összefogja mindet. Ő jelen van, és soha nem hagy el, az Ő szemében, jelenvaló és valóságos mindaz, ami voltam, és ami vagyok, az Ő tekintete mindent egybefog és egyben tart. Mintha egy látszólag összefüggéstelen, összedobált darabkákból álló kupac tornyosulna mögöttünk, majd egyszer csak észrevesszük, hogy valójában minden darab egyetlen fonálra van felfűzve, melyet Ő tart kezében, aki minket saját képére és hasonlatosságára teremtett.

Hogyan tudod támogatni gyerekeidet életük értelmének és céljának megtalálásában, és a célhoz vezető úton való elindulásban?

Sem az egyén, sem a társadalom identitásválsága nem oldódik meg egyik napról a másikra. Bizhatunk abban a kapcsolatban, amely egybetartja a múltat, a jelent és a jövőt, de az összezavarodott és bizonytalan emberek iránt türelmesnek kell lennünk, türelemmel kell viselnünk a mai kor elbizonytalanodását és iránymutatását. A Krisztusban való növekedéshez mindenkinek

időre van szüksége. Ha az egyénnek sok idő kell, akkor az egész testnek, a közösségnek is időre van szüksége. A türelem nélküli reménység nem hoz gyümölcsöt.

Tudod – szólalt meg a professzor –, a gondjaidat nem tudjuk megoldani. De jó veled együtt lenni, jó veled beszélgetni, jó, hogy te is meghallgatsz minket. Gondjai mindenkinek vannak, többnyire megoldhatatlanok, de én együtt érzek veled, és ugye te is együtt érzel velünk. Ilyenkor oldódik bennem a feszültség, megpillantok egy reménysugarat és imára kulcsolódik a kezem. Imádkozni – vetette közbe a vendég elgondolkozva –, de régen volt, amikor utoljára imádkoztam! Pedig – folytatta a professzor –, van neked is lehetőség arra, hogy érezd azt, hogy törődnek veled, hogy otthon érezd magad, hogy szeretnek. Látod, itt a söntéspultnál is van, aki törődik veled, itt a mi asztalunknál is törődünk veled, és van egy lakásod, ahol a feleséged a gondjaidal együtt vár és szeretné a saját gondjait veled megosztani. Arra bízatlak, menj tehát haza és ülj a feleséged mellé, öleld át és mondd csöndben: Istenem, segíts engem, segítsd a feleséget, Istenem adj nekünk erőt! Meglátod, a problémák megoldódnak, ha nem is azonnal, de ha bizalommal és türelemmel kérsz, meg fogtok nyugodni. Kettőtöknek együtt biztosan sikerül. A vendég felállt és végigjártatta tekintetét az asztaltársaság tagjain. Igen – szólalt meg a csöndben –, jó volt itt veletek. Menj a feleségedhez. Ezzel megindult a kijárat felé, közben odaintegetett a söntéspultnál álló főnöknek. Az rámosolygott és elismerően bólintott a professzor felé.

Bíró László tábori püspök, az MKPK Családbizottságának elnöke, a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke